

Beszámoló

2016. tavaszi szemeszterét az Erasmus+ -ösztöndíjprogram keretein belül Padovában töltöttem. A város kiválasztásánál egyaránt szerepet játszott a már meglevő olasz nyelvtudásom fejlesztése, a szakmai tapasztalatszerzés lehetősége, valamint a küldő intézmény nemzetközi kapcsolati rendszere.

Az utazással nem volt különösebb problémám: a szüleim hoztak-vittek, de a költözködés busszal sem lehetetlen. Az Eurolines állandó Budapest-Padova, Padova-Budapest járatot tart fenn. Az út 10-12 órás, a jegyárak pedig 6000-13000 ft-ig terjedhetnek.

A szállást az Erasmus Irodán keresztül (továbbiakban ESU) a Residenza Ederleben találtam. Havi 275 euroért egy teljesen felszerelt (korlátlan internet, ágy, ágynemű, ruhásszekrény, íróasztal, fiókos szekrény, éjjeli szekrény, asztali lámpák, szemetes, kézmosó, hűtő!) egyágyas szobát béreltem. Az egyedüli kellemetlenség tehát a közös fürdőszoba használatából adódhatott volna, de az emeleten csak lányok laktak és 6-8 személyre jutott két naponta takarított mosdó, tehát ez is elviselhetőnek tekinthető. Különösképpen, mivel csak elvétve fordult elő, hogy egy adott időszakban négynél többen legyünk „otthon”.

A kollégium az egyetemi negyedben található (vagyis a közelben mindig akad valamilyen program) és igen jól megközelíthető. Jól felszerelt, rendelkezik sportpályákkal, konditeremmel, tanulószobákkal, számítógépteremmel, minikönyvtárral, kávéautomatával, 0-24-es portaszolgálattal, és az úgynevezett Aula Magnával, ahol esténként mozizni vagy éppen koncertezni lehetett.

Mindemellett a kollégium nagy előnyének tartom, hogy mindig lehet valakivel beszélgetni és a sok külföldi hallgató mellett sok olasz fiatallal is meg lehet ismerkedni. Dél-Olaszországból különösen sokan érkeznek, mivel úgy tartják, hogy a Padovai Egyetem bel-és külföldi reputációja össze sem hasonlítható sok másik olasz felsőoktatási intézménnyel. Nagy konkurensként általában Velencét, Bolognát vagy éppen a római Sapienziát szokták emlegetni.

Talán közhelynek számít, de Padovában nem lehet kerékpár nélkül létezni. Mivel a tömegközlekedés olyan, amilyen (vagy jön a busz, vagy nem), a padovaiak mindenhová biciklivel mennek. Biciklit már 20 eurotól is lehet kapni, de érdemes vigyázni, hogy lehetőleg megbízható helyről (és lakattal együtt) szerezzük be, ugyanis a városban a kerékpármaffia is élénken képviselteti magát. Nekem szerencsére soha nem volt problémám, jöllehet én a kerékpáromat elsősorban nem a városban, hanem a környező települések végiglátogatása során használtam. Az említett bicikli-kultusz egyik nagy előnye, hogy nem csak a város, de

azon kívül az összekötőszakaszok is jól kiépített bicikliúttal rendelkeznek, így a közeli kis városokat, falvakat, villákat, apátságokat is könnyen meg lehet közelíteni.

Mindemellett természetesen hosszabb utazásokban is érdemes gondolkodni. Én például a klasszikus Velence-Verona-Bologna hármason kívül Udinében, Triesztben és Rómában is eltöltöttem jópár napot. Az árak általában az otthoniakhoz képest picit magasabbak (és ez a mindennapi dolgokra is vonatkozik), de megéri beruházni. Az élményt úgysem lehet megfizetni.

Fontos megjegyezni, hogy az olaszok szeretnek csoportban létezni, és ez a megállapítás az élet valamennyi területére érvényesíthető. Így a közös esti programokon kívül előszeretettel ebédelnek, vagy éppen tanulnak a barátaik társaságában. Erre kitűnően alkalmasak a város és az egyetem által biztosított különböző szolgáltatások. Így például a mensa, a „tanulósobák” (aula studio), vagy éppen a mindenhol megtalálható focacceriák, kávézók és bárók.

Én az Erasmusos programok mellett (de inkább helyett), inkább a helyiekkel találkoztam. Általánosságban elmondható, hogy az olaszok nagyon nyitottak, segítőkészek és toleránsak. Egyedül a vizsgaidőszak kritikus, mivel ebben a periódusban a legtöbben bezárkóznak és a tanulásra koncentrálnak. Ez nem véletlen. A tárgyak itt 3-6-9, de olykor 12 kreditesek is lehetnek és egy héten több alkalommal is zajlanak. Nekem egy 3*90, és egy 2*120 perces (szünet nélkül) kurzusom volt. Az órai aktivitást nem csak értékelik, de egyenesen meg is követelik a tanárok. Noha a tanárok többnyire figyelembe veszik az Erasmusos státuszt és meglehetősen pozitívan állnak a külföldi hallgatókhoz, ez nem jelenti azt, hogy nem kéne tanulni, vagy éppen a vizsga automatikusan teljesített lenne. A vizsgán követelnek és a lexikai ismereteken kívül az ember gondolkodására, meglátásaira és véleményére is kíváncsiak.

Ez utóbbi a félév során is jól megmutatkozott, mikor alkalmanként egy-egy óra során 6-10 ember tett fel kérdéseket vagy éppen szólt hozzá a tárgyhoz. Én elég intenzív órákra jártam, de egyáltalán nem bántam meg, mivel olyan dolgokat sajátíthattam el, melyekre otthon nem lett volna lehetőségem. Teljesen új perspektívákból közelítenek a kérdések felé és sokkal problémacentrikusabb a gondolkodásuk. Azt is érdekes volt megfigyelni, hogy bizonyos témákat hogyan interpretálnak, és mennyire máshová helyezik a hangsúlyt, mint mi.

Emellett a 3 kreditese olasz nyelvtanfolyamon (2*90 perc) is részt vettem. Ez utóbbit remek lehetőségnek tartom arra, hogy más kultúrákból és kontinensekről (!) származó embereket is megismerhesünk. Főképpen az tetszett, mikor egy tadzsikisztáni fiú a hazája modernkori történetéről mesélt és elsírta magát, egy orosz lány rögtön papírzsebkendővel

kínálta és átölelte. Ugyancsak különös volt viszonylag liberális körülmények közt szocializálódott, modern svájci és egy algériai tradicionális muszlim lány barátságát megfigyeln. Milyen témákról beszélgetnek, milyen életcéljaik vannak, és köztük levő látszólagos ellentmondásokat hogy oldja fel a nyelv és az idegen környezet.

Összességében úgy gondolom, az Erasmus+-program mellett, hogy megkérdőjelezhetetlenül egy csodálatos kaland és kihívás, nagyszerű lehetőség arra is, hogy kiépve a saját komfortzónánkból másokon keresztül megismerjük saját magunkat is.